

เสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยสมัยรัชกาลที่ 6 และรัชกาลที่ 9¹
Thai Tones in the Reigns of King Rama VI and King Rama IX

ผณินทรา อีรานนท์
Phanintra Teeranon

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสัทลักษณะของวรรณยุกต์ 3 หน่วยเสียงในภาษาไทย คือ วรรณยุกต์โท ตรี และจัตวา ที่ออกเสียงโดยกลุ่มผู้พูดอายุมากกว่า 80 ปี และต่ำกว่า 15 ปี ซึ่งถือว่าเป็นตัวแทนผู้พูดในสมัยรัชกาลที่ 6 และผู้พูดรุ่นเด็กในปัจจุบัน ตามลำดับ

จากผลการวิจัยพบว่า สัทลักษณะของวรรณยุกต์โท และจัตวา ที่พูดโดยผู้พูดอายุมากกว่า 80 ปี และต่ำกว่า 15 ปี ไม่แตกต่างกันมาก คือ ยังคงมีสัทลักษณะเป็นตก และขึ้น ตามลำดับ ในผู้พูดทั้งสองกลุ่ม แต่สัทลักษณะของวรรณยุกต์ตรีในผู้พูดทั้งสองกลุ่มอายุมีสัทลักษณะแตกต่างกันมาก คือ มีสัทลักษณะสูง-ตก ในผู้พูดอายุมากกว่า 80 ปี และมีสัทลักษณะกลาง-ขึ้น ในผู้พูดอายุต่ำกว่า 15 ปี ซึ่งเป็นความแตกต่างในลักษณะตรงกันข้าม

Abstract

The aim of this study is to investigate the phonetic characteristics of three Thai tones: Falling (thoo), High (trii) and Rising (chàt-tà?-waa) in the speech of Thai female speakers which are divided into two age groups: above 80 and below 15. These two groups represent the speakers who had lived during the reign of King Rama VI and those who are young speakers of the present time.

The research results show that the Falling tone and Rising tone in the speech of both groups have similar phonetic characteristics but the ones of the High tone are different in the opposite directions: high-falling (old speakers) and mid-rising (young speakers).

1. บทนำ

เมื่อ 91 ปีที่แล้ว ประมาณปี พ.ศ. 2454 ตรงกับสมัยรัชกาลที่ 6 (2453-2468) Cornelius B. Bradley (1911) ได้ศึกษาสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในคำพูดเดี่ยวพยางค์เดียวภาษาไทย Bradley ไม่ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับจำนวน เพศ และอายุของผู้บอกภาษา ผลการวิจัยพบว่า สัทลักษณะของวรรณยุกต์ไทยเป็นกลาง-ตก วรรณยุกต์ตรีเป็นสูง-ตก และวรรณยุกต์จัตวาเป็นต่ำ-ขึ้น (ดูภาพที่ 1 ในภาคผนวก)

ปัจจุบัน ในสมัยรัชกาลที่ 9 ปิยจิตร (1991) ศึกษาลักษณะเชิงกลสัทศาสตร์ของวรรณยุกต์ในคำพูดเดี่ยวพยางค์เดียวภาษาไทยจากผู้บอกภาษาจำนวน 1 คน เพศหญิง อายุ 22 ปี, Potisuk et al. (1994) ศึกษาลักษณะเชิงกลสัทศาสตร์ของวรรณยุกต์ในคำพูดเดี่ยวพยางค์เดียวภาษาไทยจากผู้บอกภาษาจำนวน 3 คน เพศชาย 1 คน อายุ 22 ปี เพศหญิง 2 คน อายุ 25 และ 32 ปี, ผณิตรา (2000) ศึกษาลักษณะเชิงกลสัทศาสตร์ของวรรณยุกต์ในคำพูดเดี่ยวพยางค์เดียวภาษาไทยจากผู้บอกภาษาจำนวน 3 คน เพศหญิง 2 คน อายุ 26-30 ปี และวิไลลักษณ์ (2000) ศึกษาลักษณะเชิงกลสัทศาสตร์ของวรรณยุกต์ในคำพูดเดี่ยวพยางค์เดียวภาษาไทยจากผู้บอกภาษาเพศหญิงจำนวน 5 คน อายุ 30-40 ปี พบว่า สัทลักษณะของวรรณยุกต์สามัญเป็นกลาง-ระดับ สัทลักษณะของวรรณยุกต์เอกเป็นต่ำ-ระดับ สัทลักษณะของวรรณยุกต์โทเป็นสูง-ตก สัทลักษณะของวรรณยุกต์ตรีและจัตวาเป็นเสียงขึ้น แต่สัทลักษณะของวรรณยุกต์จัตวามีระดับต่ำกว่าวรรณยุกต์ตรี (ดูภาพที่ 2 ในภาคผนวก)

วรรณยุกต์ในภาษาไทยทั้ง 5 หน่วยเสียงดังภาพที่ 1-5 ในภาคผนวก แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ วรรณยุกต์ระดับ ประกอบด้วย วรรณยุกต์สามัญและเอก กับวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ ประกอบด้วย วรรณยุกต์โท ตรี และจัตวา (ผณิตรา, 2545) เมื่อนำสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาไทยช่วง 91 ปีมาเปรียบเทียบกันพบว่า สัทลักษณะของวรรณยุกต์ระดับไม่เปลี่ยนแปลง แต่สัทลักษณะของวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับเปลี่ยนแปลง จากตารางที่ 1 จะเห็นได้ว่า สัทลักษณะของวรรณยุกต์โทเปลี่ยนจาก กลาง-ตก เป็น สูง-ตก ส่วนสัทลักษณะของวรรณยุกต์ตรีเปลี่ยนแปลงไปคล้ายกับวรรณยุกต์จัตวา (ดูภาพที่ 1-5) คือ มีสัทลักษณะขึ้น และสัทลักษณะของวรรณยุกต์ตรียังเปลี่ยนแปลงสัทลักษณะเป็นตรงกันข้ามภายในระยะเวลา 91 ปี คือ จากสูง-ตก เป็น กลาง-ขึ้น (ดูภาพที่ 1 กับภาพที่ 5 เปรียบเทียบกัน) (ผณิตรา, 2545)

จากการเปลี่ยนแปลงสัทลักษณะของวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับตั้งแต่ปี 1911 ถึง 2000 ดังตารางที่ 1 ผู้เขียนจึงสนใจศึกษาเฉพาะวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ ได้แก่ วรรณยุกต์โท วรรณยุกต์ตรี และวรรณยุกต์จัตวา ในสมัยของ Bradley (1911) ซึ่งผู้บอกภาษาไม่มีชีวิตอยู่

วารสารภาษาและภาษาศาสตร์ปีที่ 21 ฉบับที่ 1 กรกฎาคม - ธันวาคม 2545

แล้ว แต่เนื่องจากงานวิจัยดังกล่าวศึกษาในสมัยรัชกาลที่ 6 ผู้เขียนจึงเลือกศึกษาผู้พูดอายุมากกว่า 80 ปีเป็นตัวแทนผู้พูดที่เกิดและเติบโตในสมัยรัชกาลที่ 6 และเนื่องจากยังไม่มีงานวิจัยใดศึกษาสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ในเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปีมาก่อน ผู้เขียนจึงเลือกศึกษาผู้พูดอายุต่ำกว่า 15 ปี โดยให้เป็นตัวแทนผู้พูดที่เกิดและเติบโตในสมัยรัชกาลที่ 9

2. วัตถุประสงค์

เพื่อเปรียบเทียบสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์โท ตรี และจัตวา ในผู้พูดอายุมากกว่า 80 ปี กับผู้พูดอายุต่ำกว่า 15 ปี

3. สมมติฐาน

3.1 สัญลักษณ์ของวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับในผู้พูดอายุมากกว่า 80 ปีจะคล้ายกับผลการศึกษาวรรณยุกต์ของ Bradley ในปี 1911

3.2 สัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ในผู้พูดอายุต่ำกว่า 15 ปี จะคล้ายกับผลการศึกษาวรรณยุกต์ของวิลสันในปี 2000

3.3 สัญลักษณ์ของวรรณยุกต์โท และวรรณยุกต์จัตวาในผู้พูดอายุมากกว่า 80 ปี กับผู้พูดอายุต่ำกว่า 15 ปี ไม่แตกต่างกัน

3.4 สัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ตรีในผู้พูดอายุมากกว่า 80 ปี กับผู้พูดอายุต่ำกว่า 15 ปี แตกต่างกัน

4. วิธีดำเนินการวิจัย

4.1 เตรียมคำตัวอย่างวรรณยุกต์ละ 5 คำ รวม 15 คำตัวอย่าง ได้แก่

เสียงวรรณยุกต์โท	เสียงวรรณยุกต์ตรี	เสียงวรรณยุกต์จัตวา
ฆ่า	ค้า	ชา
หนา	น้ำ	หนา
เหล้า	เล่า	เหลา
ฟ้า	ฟ้า	ฝ้า
ขึ้น	คั้น	ขึ้น

4.2 เลือกผู้บอกภาษากลุ่มอายุละ 3 คน รวม 6 คน

- กลุ่มผู้พูดอายุมากกว่า 80 ปี อาศัยอยู่ที่บ้านพักคนชราบางแคอายุ 81 87 และ 94 ปี
- กลุ่มผู้พูดอายุต่ำกว่า 15 ปี เป็นนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาฯ ส่วนใหญ่มีอายุ 11-12 ปี

4.3 ให้ผู้บอกภาษาแต่ละคนออกเสียงคำตัวอย่างเรียงตามลำดับจากการสุ่มเลือกโดยไม่ซ้ำกันคำละ 3 ครั้ง ได้ 15 คำตัวอย่าง X 3 ครั้ง = 45 คำทดสอบ

- ผู้พูดอายุมากกว่า 80 ปี ออกเสียงคำทดสอบ 45 คำ X 3 คน = 135 คำทดสอบ
- ผู้พูดอายุต่ำกว่า 15 ปี ออกเสียงคำทดสอบ 45 คำ X 3 คน = 135 คำทดสอบ

4.4 ให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำตัวอย่างจากการทายและเติมคำ เช่น

ผู้วิจัย : วันพฤหัสบดีสี่แสน วันศุกร์สี่

ผู้บอกภาษา: ฟ้า

ผู้วิจัย : ตรงข้ามกับคำว่า หลัง คือ

ผู้บอกภาษา: หน้า

4.5 บันทึกเสียงการออกเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง 6 คน จากนั้นวิเคราะห์ค่าความถี่มูลฐานของวรรณยุกต์ด้วยโปรแกรม Praat

4.6 นำค่าความถี่มูลฐานของผู้พูดแต่ละกลุ่มอายุมาหาค่าเฉลี่ยเพื่อเป็นตัวแทนของผู้พูดแต่ละกลุ่มอายุ จัดทำกราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยด้วยโปรแกรม Excel

5. ผลการวิจัย

5.1 ลักษณะของวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับในผู้พูดอายุมากกว่า 80 ปี

จากภาพที่ 6 ในภาคผนวก จะเห็นได้ว่าลักษณะของวรรณยุกต์โทคือ สูง-ตก [52]² ลักษณะของวรรณยุกต์ตรี คือ สูงระดับตกตอนปลาย [454] และลักษณะของวรรณยุกต์จัตวา คือ สูง-ตก-ขึ้น [435]

เมื่อเปรียบเทียบกับลักษณะของวรรณยุกต์โท ตรี และจัตวา ที่ศึกษาในสมัยรัชกาลที่ 6 โดย Bradley (1911) คือ ลักษณะของวรรณยุกต์โทเป็นเสียงต่ำ-ตก [21] จะเห็นได้ว่ามีความแตกต่างกัน คือ ในผู้พูดอายุมากกว่า 80 ปีในปัจจุบัน ลักษณะของวรรณยุกต์ตรี

เป็นเสียงสูง-ตก [341] และสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์จัตวาเป็นเสียงต่ำ-ขึ้น [25] (ดูภาพที่ 7 ในภาคผนวก)

จากภาพที่ 7 จะเห็นได้ว่าสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ของผู้พูดอายุมากกว่า 80 ปี ในสมัยรัชกาลที่ 9 (งานวิจัยนี้) แตกต่างค่อนข้างมากกับในงานวิจัยของ Bradley (1911) คือ

- วรรณยุกต์โทเป็นเสียงตกคล้ายกัน แต่ในงานวิจัยของ Bradley (1911) มีระดับต่ำกว่า
- วรรณยุกต์ตรีของผู้พูดอายุมากกว่า 80 ปีมีลักษณะเป็นวรรณยุกต์ระดับมากกว่า
- วรรณยุกต์จัตวาของผู้พูดอายุมากกว่า 80 ปีมีลักษณะเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับมากกว่า

นอกจากการขึ้นลงของระดับเสียงที่แตกต่างกัน ถ้าดูที่จุดเริ่มต้น ลำดับระดับเสียงสัมผัสของวรรณยุกต์ทั้ง 3 หน่วยเสียงก็ยังแตกต่างกันด้วย กล่าวคือ ระดับเสียงสัมผัสของผู้พูดอายุมากกว่า 80 ปี เรียงจากสูงมาต่ำดังนี้ โท จัตวา และตรี ส่วนงานวิจัยของ Bradley (1911) เรียงจากสูงมาต่ำดังนี้ ตรี โท และจัตวา

ความแตกต่างระหว่างสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ที่ศึกษาในปี 2002 ในผู้พูดอายุมากกว่า 80 ปี กับผลการศึกษาที่รายงานไว้ในอดีต แสดงให้เห็นว่าการใช้เรื่องของอายุ(อายุมาก) เป็นตัวแทนช่วงเวลาในอดีตนั้นใช้ได้ในระดับหนึ่งเท่านั้น ดังนั้นการศึกษาเวลาเสมือนจริง (apparent time) น่าจะมีขีดจำกัด การใช้อายุ (อายุมาก) เป็นตัวแทนช่วงเวลาในอดีตอาจเป็นตัวแทนที่ดีของช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น คงไม่สามารถสรุปได้แน่นอนว่าวรรณยุกต์ในภาษาไทยที่พูดสมัยรัชกาลที่ 6 จะมีสัญลักษณ์เหมือนสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ในผู้พูดอายุมากกว่า 80 ปีในปัจจุบัน ทั้งนี้เพราะผู้พูดกลุ่มนี้ ดำเนินชีวิตอยู่ในสังคม ย่อมต้องพบปะพูดคุยกับคนต่างวัยที่อยู่รอบข้าง รวมทั้งได้ยินได้ฟังภาษาปัจจุบันผ่านสื่อมวลชนประเภทโทรทัศน์ วีดิทัศน์ วิทยุ ฯลฯ ความจริงดังกล่าวข้างต้นย่อมมีอิทธิพลต่อการพูดของผู้พูดกลุ่มสูงอายุน้อยมากก็น้อย

ปัจจัยที่ทำให้สัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ในผู้พูดอายุมากกว่า 80 ปี (2002) แตกต่างจากที่พบในงานวิจัยของ Bradley (1911) คือ

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์ค่าความถี่มูลฐานและแสดงด้วยเส้นกราฟแตกต่างกัน ซึ่งเป็นผลมาจากการพัฒนาเทคโนโลยีที่ทันสมัยมากกว่าในอดีตเมื่อเก้าสิบกว่าปีที่ผ่านมา
2. อายุของผู้บอกภาษาที่แตกต่างกัน Bradley (1911) ไม่ได้ระบุอายุของผู้บอกภาษา จึงไม่สามารถกำหนดได้แน่นอนว่าถ้าผู้บอกภาษามีชีวิตอยู่จนถึงปัจจุบัน

จะมีอายุประมาณเท่าไร แต่น่าจะไม่ต่ำกว่า 110 ปี ซึ่งไม่มีชีวิตอยู่แล้วในปัจจุบัน ส่วนในงานวิจัยนี้ผู้บอกภาษาอายุ 81-94 ปี

3. สังคมและสภาพแวดล้อมของผู้บอกภาษาในงานวิจัยนี้ ส่วนใหญ่จะเลี้ยงลูกและหลานมาก่อน มีการดูโทรทัศน์ ฟังวิทยุ ซึ่งอาจส่งผลให้สัญลักษณ์ของวรรณยุกต์แปรเปลี่ยนไปจากเดิม

5.2 สัทลักษณะของวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับในผู้พูดอายุต่ำกว่า 15 ปี

จากภาพที่ 8 ในภาคผนวก จะเห็นได้ว่าสัทลักษณะของวรรณยุกต์โทคือ กลาง-ตก [32]³ สัทลักษณะของวรรณยุกต์ตรี คือ กลาง-ขึ้น [323] และสัทลักษณะของวรรณยุกต์จัตวา คือ กลาง-ขึ้น [313]

สัทลักษณะของวรรณยุกต์โท ตรี และจัตวา จากผลการศึกษาของวิลโลกซ์ (2000) โดยใช้ผู้บอกภาษาช่วงอายุ 30-40 ปี สูง-ตก [452] สูง-ขึ้น [334] และต่ำ-ขึ้น [314] ตามลำดับ ดูผลการเปรียบเทียบสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในผู้พูดอายุต่ำกว่า 15 ปี กับสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในผู้พูดช่วงอายุ 30-40 ปีของวิลโลกซ์ (2000) ในภาพที่ 9 ในภาคผนวก

จากภาพที่ 9 จะเห็นได้ว่าสัทลักษณะของวรรณยุกต์ของผู้พูดอายุต่ำกว่า 15 ปี ไม่แตกต่างมากนักกับในงานวิจัยของวิลโลกซ์ (2000) คือ

- วรรณยุกต์โทเป็นเสียงตกเช่นเดียวกัน แต่ในงานวิจัยนี้มีระดับต่ำกว่า
- วรรณยุกต์ตรีเป็นเสียงกลาง-ขึ้น และมีสัทลักษณะคล้ายกับวรรณยุกต์จัตวา สอดคล้องกับงานวิจัยที่ผ่านมาว่าสัทลักษณะของวรรณยุกต์ตรีได้เปลี่ยนจากสูงระดับเป็น กลาง-ขึ้น คือ มีลักษณะเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับมากกว่าจะเป็นวรรณยุกต์ระดับ (ปิยฉัตร, 1991; Potisuk et al, 1994; ฝนิทร 2000 และ 2002; วิลโลกซ์, 2000)
- วรรณยุกต์จัตวาเป็นเสียงต่ำ-ขึ้นเช่นเดียวกัน

5.3 สัทลักษณะของวรรณยุกต์โท ตรี และจัตวา ในผู้พูด 3 กลุ่มอายุ

เมื่อเปรียบเทียบสัทลักษณะของวรรณยุกต์โท ตรี และจัตวา ในผู้พูดอายุต่ำกว่า 15 ปี ซึ่งศึกษาในงานวิจัยนี้ ผู้พูดอายุ 30-40 ปี ซึ่งศึกษาในปี 2002 โดยวิลโลกซ์ และผู้พูดอายุมากกว่า 80 ปี ซึ่งศึกษาในงานวิจัยนี้เช่นกัน พบสิ่งที่น่าสนใจหลายประการ ดังนี้ (ดูภาพที่ 10 ในภาคผนวกประกอบ)

สัทลักษณะของวรรณยุกต์โทในผู้พูดอายุต่ำกว่า 15 ปีกับผู้พูดอายุมากกว่า 80 ปี คล้ายกัน คือ เป็นเสียงตก แต่สัทลักษณะของวรรณยุกต์โทในผู้พูดอายุมากกว่า 80 ปีสูงกว่า ส่วนสัทลักษณะของวรรณยุกต์โทในผู้พูดอายุ 30-40 ปี แตกต่างอย่างเห็นได้ชัด คือ เป็นเสียงขึ้น-ตก

ส่วนสัทลักษณะของวรรณยุกต์ตรี ในผู้พูดอายุต่ำกว่า 15 ปีกับผู้พูดอายุ 30-40 ปี คล้ายกัน คือ เป็นเสียงกลาง-ขึ้น แต่สัทลักษณะของวรรณยุกต์ตรีในผู้พูดอายุมากกว่า 80 ปี แตกต่างอย่างชัดเจน คือ เป็นเสียงสูง-ตก ซึ่งเป็นสัทลักษณะที่ตรงข้ามกันกับสัทลักษณะของวรรณยุกต์ตรีของอีก 2 กลุ่มอายุ

สัทลักษณะของวรรณยุกต์จัตวา ในผู้พูดทั้ง 3 กลุ่มไม่แตกต่างกัน คือ เป็นเสียงขึ้น น่าสังเกตว่าสัทลักษณะของวรรณยุกต์โท และจัตวา ของผู้พูดอายุมากกว่า 80 ปี และผู้พูดอายุต่ำกว่า 15 ปี มีระดับแตกต่างกัน คือ ระดับเสียงสัมผัสของผู้พูดอายุมากกว่า 80 ปี สูงกว่าระดับเสียงสัมผัสของผู้พูดอายุต่ำกว่า 15 ปี

โดยปกติแล้ว ผู้สูงอายุจะมีพิสัยระดับเสียงต่ำกว่าเด็ก เพราะสภาพเส้นเสียงของผู้สูงอายุจะมีความยาวและใหญ่กว่าสภาพเส้นเสียงของเด็ก แต่ในงานวิจัยนี้พบว่า ผู้สูงอายุมีพิสัยระดับเสียงสูงกว่า ทั้งนี้เนื่องจากว่าในการเก็บข้อมูลผู้วิจัยใช้วิธีให้ผู้บอกภาษาพูดคำทดสอบด้วยการเล่นทายคำ ผู้บอกภาษากลุ่มสูงอายุรู้สึกสนุกและตื่นตัวกับการตอบคำถามเมื่อออกเสียงคำที่เป็นคำตอบ โดยพูดอย่างเน้นย้ำและดัง จึงทำให้พิสัยระดับเสียงวรรณยุกต์ของผู้สูงอายุมีค่าสูงกว่าเด็ก

6. สรุปผลการวิจัย

สัทลักษณะของวรรณยุกต์ตรีในกลุ่มผู้พูดอายุมากกว่า 80 ปี กับกลุ่มผู้พูดอายุต่ำกว่า 15 ปี แตกต่างกันทางตรงกันข้ามค่อนข้างชัดเจน คือ มีการแปรระหว่างสัทลักษณะสูง-ตก (ผู้พูดอายุมาก) กับ กลาง-ขึ้น (ผู้พูดอายุน้อย) สัทลักษณะของวรรณยุกต์โทและวรรณยุกต์จัตวานั้นไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องทิศทางการขึ้น-ลงของระดับเสียง คือ วรรณยุกต์โทเป็นเสียงตก และวรรณยุกต์จัตวาเป็นเสียงขึ้น ตามที่ควรจะเป็น

งานวิจัยที่น่าจะทำต่อไปในอนาคตควรมีการทดสอบการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ที่เป็นของผู้สูงอายุ โดยนำเสียงของผู้สูงอายุไปให้ผู้พูดอายุน้อยฟัง แล้วศึกษาว่าผู้พูดอายุน้อยมีความสับสนในการแยกเสียงวรรณยุกต์หรือไม่ ทั้งนี้เนื่องจากสัทลักษณะของวรรณยุกต์โทและวรรณยุกต์ตรีที่เป็นของผู้สูงอายุนั้นเป็นสูง-ตก และกลาง-ตก ตามลำดับ สัทลักษณะ “ตก” ของวรรณยุกต์ทั้ง 2 หน่วยเสียง อาจทำให้ผู้พูดอายุน้อยแยกเสียงวรรณยุกต์โทกับตรีได้ไม่ดี

จึงนำเสนอใจว่าผลการวิจัยการรับรู้จะสอดคล้องกับผลการวิจัยทางกลศาสตร์หรือไม่ถ้าไม่มี
ปริบทช่วยเอื้อให้เข้าใจความหมาย

รายละเอียดเพิ่มเติม

1. ผู้เขียนขอขอบพระคุณ รศ. ดร. อีระพันธ์ เหลืองทองคำ ที่ได้กรุณาให้ข้อเสนอแนะ
และตรวจแก้ไข
2. ตัวเลขแสดงสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ได้มาจากการแปลงค่ากราฟซึ่งแบ่งเป็น 5 ช่วง
เพื่อแทนระดับเสียง 5 ระดับ ประกอบด้วย
 - 1) ระดับเสียงต่ำ แทนด้วยค่าตัวเลข 1
 - 2) ระดับเสียงค่อนข้างต่ำ แทนด้วยค่าตัวเลข 2
 - 3) ระดับเสียงกลาง แทนด้วยค่าตัวเลข 3
 - 4) ระดับเสียงค่อนข้างสูง แทนด้วยค่าตัวเลข 4 และ
 - 5) ระดับเสียงสูง แทนด้วยค่าตัวเลข 5
3. ตัวเลขที่แสดงได้มาจากการแปลงค่าจากกราฟซึ่งมี 5 ช่วง เช่นเดียวกับในข้อ 5.1
เพื่อแทนระดับเสียง 5 ระดับ

เอกสารอ้างอิง

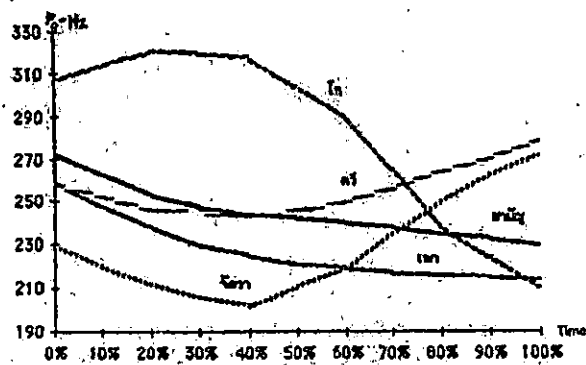
- ปิยฉัตร ปานโรจน์. 2534 (1991). “ลักษณะเชิงกลศาสตร์ของวรรณยุกต์ในภาษาไทย
กรุงเทพฯ: การแปรตามกลุ่มอายุ.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตภาควิชาภาษา
ศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ผณิตรา อีรานนท์. 2543 (2000). “หน่วยจังหวะกับการแปรของวรรณยุกต์ในคำพูดต่อ
เนื่องภาษาไทย.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษร
ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- . 2545 (2002). “การเปลี่ยนแปลงสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ตรีในภาษาไทย.” อยู่
ระหว่างการตีพิมพ์ในวารสารอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วิไลลักษณ์ จุราหะวงศ์. 2543 (2000). “วรรณยุกต์ในภาษาไทยที่พูดโดยคนไทย คนแต่จิว
และคนชีกส์.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษร
ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

9

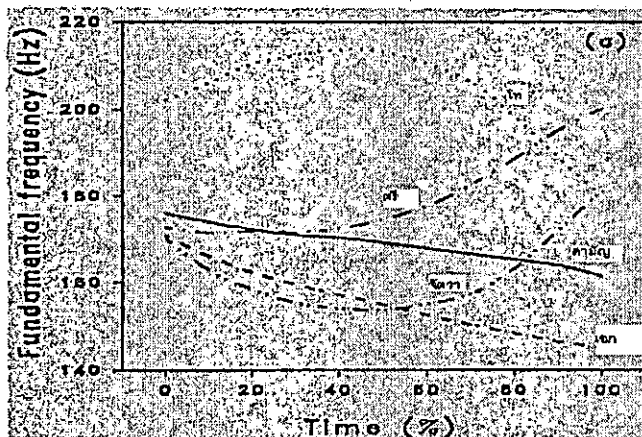
- 4

4

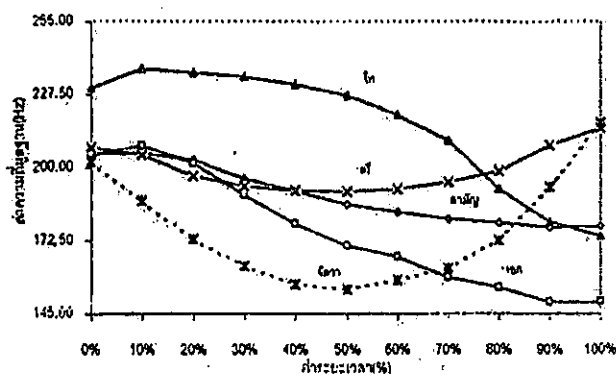

ภาพที่ 2 สัทลักษณะของวรรณยุกต์ภาษาไทยปี ค.ศ. 1991 (ปิยจิตร)

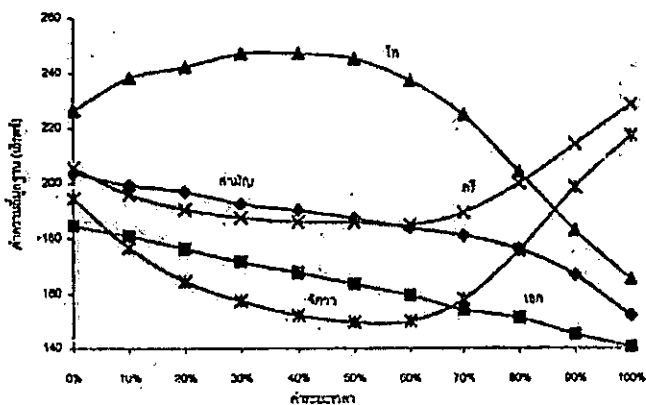

ภาพที่ 3 สัทลักษณะของวรรณยุกต์ภาษาไทยปี ค.ศ. 1994 (Potisuk et al)

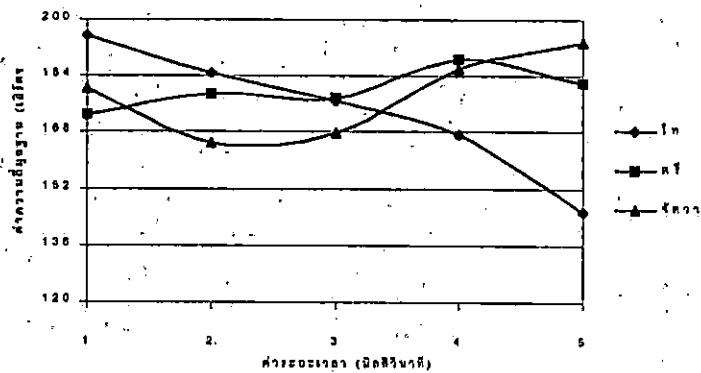
วารสารภาษาและภาษาศาสตร์ปีที่ 21 ฉบับที่ 1 กรกฎาคม - ธันวาคม 2545

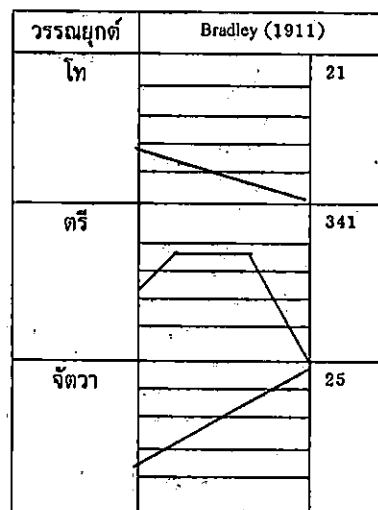
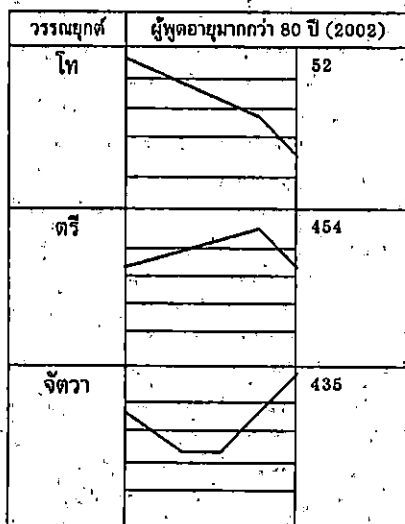
ภาพที่ 4 สัทลักษณะของวรรณยุกต์ภาษาไทยปี ค.ศ. 2000 (ผณินทรา)

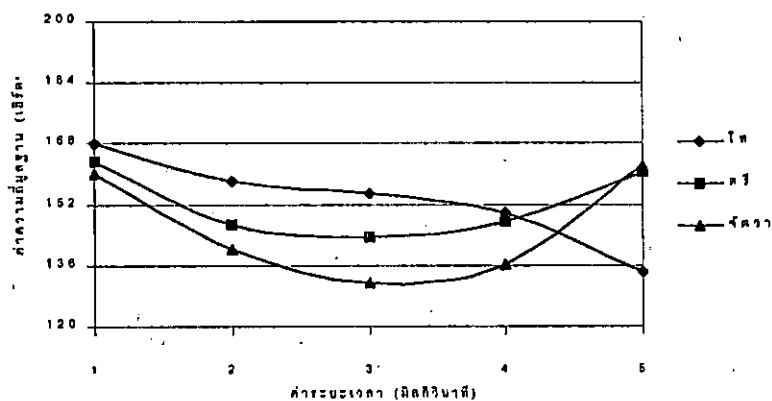
ภาพที่ 5 สัทลักษณะของวรรณยุกต์ภาษาไทยปี ค.ศ. 2000 (จิไลลักษณ์)

ภาพที่ 6 สัทลักษณะของวรรณยุกต์โท ตรี และจัตวาในผู้พูดอายุมากกว่า 80 ปี

ภาพที่ 7 เปรียบเทียบสัทลักษณะของวรรณยุกต์ของผู้พูดอายุมากกว่า 80 ปี (2002) กับ Bradley (1911)

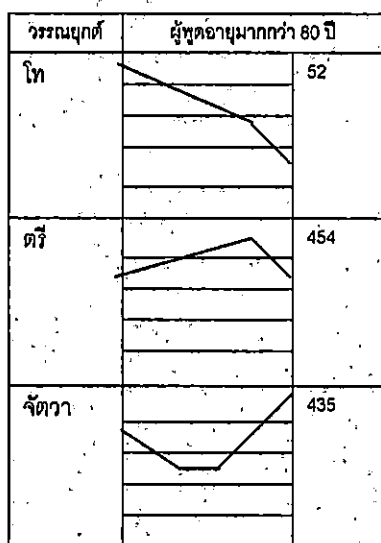
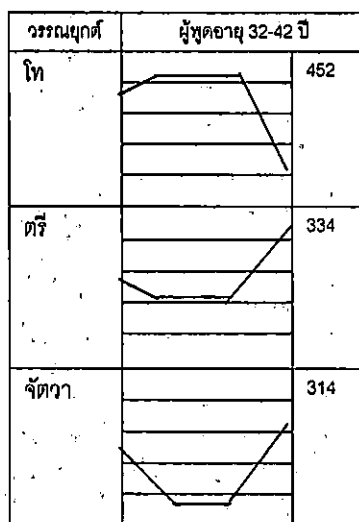
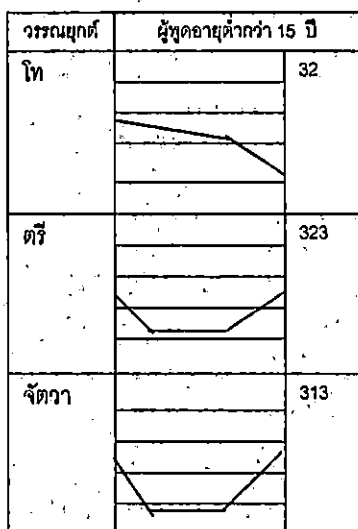
ภาพที่ 8 สัทลักษณะของวรรณยุกต์โท ตี และจิตวาในผู้พูดอายุต่ำกว่า 15 ปี

วรรณยุกต์	ผู้พูดอายุต่ำกว่า 15 ปี (2002)
โท	32
ตี	323
จิตวา	313

วรรณยุกต์	วิไลลักษณ์ (2000)
โท	452
ตี	334
จิตวา	314

ภาพที่ 9 เปรียบเทียบสัทลักษณะของวรรณยุกต์ของผู้พูดอายุต่ำกว่า 15 ปี (2002) กับผู้พูดอายุ 30-40 ปี (วิไลลักษณ์, 2000)

วารสารภาษาและภาษาศาสตร์ปีที่ 21 ฉบับที่ 1 กรกฎาคม - ธันวาคม 2545

ภาพที่ 10 เปรียบเทียบสัทลักษณะของวรรณยุกต์โท ตรี จัตวา ในผู้พูด 3 กลุ่มอายุ

วรรณยุกต์ งานวิจัย	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
Bradley (1911)	กลาง-ระดับ	ต่ำ-ระดับ	กลาง-ตก	สูง-ตก	ต่ำ-ขึ้น
ปิยฉัตร (1991)	กลาง-ระดับ	ต่ำ-ระดับ	สูง-ตก	กลาง-ขึ้น	ต่ำ-ขึ้น
Potisuk et al (1994)	กลาง-ระดับ	ต่ำ-ระดับ	สูง-ตก	กลาง-ขึ้น	ต่ำ-ขึ้น
ผณิตรา (2000)	กลาง-ระดับ	ต่ำ-ระดับ	สูง-ตก	กลาง-ขึ้น	ต่ำ-ขึ้น
วิไลลักษณ์ (2000)	กลาง-ระดับ	ต่ำ-ระดับ	สูง-ตก	กลาง-ขึ้น	ต่ำ-ขึ้น

ตารางที่ 1.เปรียบเทียบสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ภาษาไทยตั้งแต่ 1911-2000